

[Knud Jespersen.]

faktisk levet hele mit liv ud fra det – det har jeg nu gjort på min måde, jeg erkender, at statsministeren har en lidt mere særpræget måde at varetage danske arbejderinteresser på. Så får jeg at vide, at i denne diskussion om indkomspolitik er det ikke bare et spørgsmål om konkurrence i Vesteuropa, men der er også de socialistiske lande, og dér findes en række andre forhold, sagde statsministeren, og deres omkostninger er lavere. Det er de, hr. statsminister, for i de lande har man ingen profitter, man har ingen kurstab. (*Afbrydelse af økonomiministeren*). Økonomiministeren er dybt forbavset, og nu ved jeg bedre, hvorfor det ser sådan ud med Danmarks økonomi, når økonomiministeren end ikke ved en sådan lille saglig detalje – så kan vi jo diskutere inflation bag efter, men det korte af det lange er, at omkostningerne drejer sig om løn – jeg kan godt forstå, at økonomiministeren næsten er ved at bryde i gråd – at der findes lande, hvor man ikke tager hensyn til profitter og bankdirektører og sådan noget. Jeg ved, at det lyder som et eventyr for økonomiministeren, men så burde økonomiministeren måske nok give sig til at studere disse lande noget mere.

Nu var det i øvrigt statsministeren, jeg svarede, men jeg forstår, at denne overordentlig venlige økonomiminister er kommet statsministeren til hjælp med disse lidt særlige tilkendegivelser.

Statsministeren sagde også, at her turde man jo gennemføre ting, der var upopulære – jeg ser, at statsministeren peger på økonomiministeren, men jeg går ud fra, at statsministeren fortsat er statsminister, så det hjælper ikke, at man vil sende det videre til økonomiministeren, han vender jeg tilbage til – og statsministeren sagde videre, at man ikke var bange for at gennemføre upopulære ting. Det er da rigtigt, hr. statsminister. Det tør nok siges, at siden den 9. januar i fjor er man ikke vejet tilbage for at gennemføre det upopulære, men man behøver da heller ikke at dyrke det. Jeg kender da nok folk, der kan tåle smerte, uden at de af den grund giver sig til at blive selvpinere, og jeg har forstået, at statsministeren nu dyrker det upopulære. Det er en lidt særpræget form for politik, og jeg tror nok, man skulle interessere sig lidt for, hvad det er, det gavner. Man skal ikke gøre noget, fordi det er populært, men man skal da heller ikke stræbe efter altid at gøre det upopulære.

Så vil jeg godt videre gøre et par bemærkninger til undervisningsministeren. Jeg har rejst spørgsmålet om, at de arbejdsløse blev nægtet understøttelse, hvis de gik på kursus om aftenen. Jeg tager undervisningsministerens bemærkninger til mig som en imødekommelse af, at det skal man have ret til. Men jeg kunne da godt tænke mig at efterlyse mulighederne for at informere de arbejdsløse om, at man har ret til at gå på disse kurser, ret til at tilegne sig en videregående uddannelse og samtidig i fuldt omfang bevare retten til understøttelse. Jeg går ud fra, at regeringen hæfter for undervisningsministerens udtalelser i denne sag, og jeg tager det altså som en imødekommelse, som jeg i høj grad kan godkende.

Jeg skal ikke sige noget om socialministerens bemærkninger, fordi der jo ikke var noget dementi af det, jeg har sagt om det, man kalder en pensionsreform.

Så til økonomiministeren. Det var også ganske interessant at få at vide, at denne diskonto-forhøjelse hverken betyder byggestop eller har noget at gøre med kurser, at historien viser, at renten aldeles ikke bliver påvirket osv. Må jeg spørge økonomiministeren: er det rigtigt, eller er det ikke rigtigt, at Nationalbanken foretager støtteopkøb? Hvis det er rigtigt, den foretager støtteopkøb, så må det jo have en ganske bestemt årsag, og det er at holde kurserne nogenlunde fast. Det lykkes alligevel ikke. Hvis det ikke er rigtigt, så må vi jo have det dementeret, fordi der så laves et eller andet, der ikke er helt lovmedholdeligt, fra Nationalbankens side. Det påvirker ikke byggeriet i noget væsentligt omfang, sagde økonomiministeren. Ja, ja. Lad os vende tilbage til denne sag om et par uger. Det er jo ikke bare noget, jeg har sagt. Alle, der har med byggeri at gøre, har faktisk erklæret, at de frygtede, at sådan ville det gå. Sådan er det gået de andre gange, og det kan hverken historien eller økonomiministeren unddrage sig.

Hr. Kjeld Olesen prøvede at forklare på baggrund af hr. Jørgen Jensens beretning om repræsentantskabsmødet, at der faktisk var en slags anerkendelse af augustforliget. En slags anerkendelse af dets lønrammer, at man har taget det til efterretning, selv om man har protesteret. Jeg prøver ikke at lægge noget i hr. Kjeld Olesens tale, som han ikke har sagt. Jeg vil bare gøre opmærksom på to afgørende ting. Alle, der har udtalt sig, har vendt sig imod augustforligets lønramme. Intet forbund har for-